У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 39. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1970 No. 39. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 27 лютого 1970

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ ГУБЕРНАТОР АЛАБАМИ Джордж С. Воллес повідомив, що старається про те, щоб цього року здобути пост губернатора стейту. Одночасно він підкреслював, що Уряд президента Ніксона всіми силами старається, щоб Воллес не здобув становища губернатора, яке він вже займав. Воллес твердив, що прихильники Ніксона бояться Воллеса як кандидата на президента в 1972-му році. Воллес кандидував в 1968-му році і здобув був поважне число голосів тих виборців, які були б голосували за Ніксона, коли б не було третього кандидата.

ФАХІВЦІ СТВЕРДЖУЮТЬ, ЩО ВАЖКО контролювати „пігулки родючости", які часто діють не так, як бажають лікарі й пацієнти. Справа ця заактуалізувалася після того, як 28-річна мати двоїх дітей із Ню Джерзі Марґарет Кінест народила в нюйоркському шпиталі п'ятернята. Вона не мала дітей і заживала „пігулки родючости" та народила двоє дітей, користаючи перед народженням кожного з піґулок. Тепер вона стала матір'ю п'ятернят: двох хлопчиків і трьох дівчаток. Із 78-ох жінок, які користали з цих піґулок, аж 31 мати нараз мала більше, як одну дитину: 23 мали двійнята, п'ять — трійнята, дві — п'ятернята і одна шестернята.

У ВАШИНҐТОНІ, Д. К., ВІДБУЛАСЯ Крайова Конференція Губернаторів ЗСА, на якій її голова губернатор Стейту Колорадо Джан А. Лав старався не ставити на порядок нарад справу десеґреґації шкіл, бо не хотів допустити до гострої дискусії, яка могла б була поділити губернаторів на дві ворожі групи. На конференції промовляв президент Ніксон, який обговорював свої законодатні проєкти, не порушуючи справи шкіл. Ніксон просив губернаторів, щоб підтримали його законопроєкти про зміну добродійности, про приділ федеральних податків стейтам і про очищення води і повітря та збереження природних ресурсів.

У ЗВ'ЯЗКУ ЗІ ЗМЕНШЕННЯМ ТЕМПУ збільшення економіки досі в самій тільки автомобільній промисловості звільнено з праці коло 30,000 робітників. Фордова Моторова компанія повідомила, що в березні припинить працю в своїх 6 фабриках, в яких складають авта, внаслідок чого 17,200 робітників втратять працю на протяг п'ятьох до 11-ох днів. Крім цього Форд звільнить із праці 3,000 працівників на неозначений час. Фабрики, які будуть закриті в березні, знаходяться в Дірборні, Мишиґен, Меточені, Н. Дж., Ст. Луїсі, Мізурі, Сан Хозе, Каліфорнія і Віксомі, Мишиґен.

НА ЛІЦИТАЦІЇ МИСТЕЦЬКИХ ТВОРІВ, яка відбулася в ґалерії Парк - Бернет при Медісон Авеню в Ню Йорку, за один образ ВанҐоґа заплачено 1,300,000 долярів. Це найвища ціна, яку колинебудь заплачено за картину цього маляра, бо на ліцитації в 1966-му році за портрет роботи Ван Гоґа заплатили були 420,000 долярів. Один образ цього маляра продано за 1.3 мільйона долярів (це „Кипарис і дерево у квіттях"), а другий („Робітник") — за 875,000 долярів. Творці часто живуть в нужді, а після їх смерти твори продається за мільйони. Ван Ґоґ покінчив з собою як самогубець в 1890 році.

У СВІТІ

ОПРИЛЮДНЕНО ТЕКСТИ листів, що ними обмінялись президент Ніксон і совєтський прем'єр Алексєй Косиґін в справі ізраїльсько - арабського конфлікту. З тих листів виходить ясно, що ЗСА й СССР стоять на непримиренних становищах: Ніксон пропонував негайне привернення стану воєнного перемир'я та порозуміння щодо припинення достав зброї обом сторонам, — а Косиґін вимагав, щоб чотири великодержави примусили Ізраїль відкликати свої війська з окупованих ним арабських земель, та щоб вони накинули обом сторонам мир.

В ІНДОНЕЗІЇ ПОВЕЛИ слідство у зв'язку з познаками, що через чесько - словацьку амбасаду перепачковується до тієї країни багато зброї й амуніції для місцевих комуністів.

У БРИТАНІЇ ЗНАЧНО ПІДВИЩЕНО винагороду для добровільців, що зголошуються до війська. Платня одного цивільного рекрута, що добровільно зголосився до військової служби, становитиме 42 дол. тижнево, замість дотеперішніх 24-ох дол. Стільки само дістає озброєний сторож лондонської підземки. Сержант британської армії, зложеної з добровільців, отримуватиме 86.40 дол. тижнево, себто винагороду фахового й досвідченого робітника в автмобільному промислі.

РЕЧНИК АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ ЗАЯВИВ, що теперішні експерименти із штучним заплідненням, що їх переводиться в англійських шпиталях, противляться католицькій моралі й духові Католицької Церкви, яка проповідує, що існування родини мусить бути сперте на глибоких психологічних засновках, на любові й пошані в подружжі. Цих глибоких моральних почувань не можна заступити механічними засобами.

ІТАЛІЙСЬКИЙ АРТИСТ - МАЛЯР ПІЄТРО АННІҐОНІ НАМАЛЮВАВ портрет королеви Єлисавети II й продав його одній лондонській ґалерії за 4.800 дол. До портрету позувала була королева, але названий артист заявив, що він не рахувався із смаком ані королеви, ані публіки, тільки з власним осудом. Він — мовляв — не хотів представити королеву, як фільмову зірку, а „дуже самітню людину", з познаками старіння, нещасливу й горду. Портрет став предметом палкої полеміки в британській пресі та серед знавців і широкого громадянства.

В ЧЕСЬКО - СЛОВАЦЬКИХ ВИСОКИХ ШКОЛАХ ПЕРЕВЕДУТЬ чистку із „протисоціялістичних, протипартійних і протисовєтських елементів" — заповів чесько-словацький міністер освіти Яромір Грбек. Він твердив на зборах політруків чесько - словацьких шкіл, що „протисовєтські яструби" між студентами тероризують „льояльних" студентів і тому той „ворожий елемент" треба виключити із шкіл.

РЕЧНИК ЄГИПЕТСЬКОГО УРЯДУ ЗАПЕРЕЧИВ твердження арабських екстремістів, наче б Америка мала в Єгипті свої нафтові інтереси та використовувала їх для постачання зброї Ізраїлеві. Він ствердив, що єгипетський нафтовий промисл має з двома американськими компаніями умови на суто-торговельній базі, при чому єгипетський уряд отримує 75 відсотків зисків, а ті американські компанії, які інвестували в нафтовий промисл свій капітал, дістають 25 відс. зисків.

ЗСА не вишлють військ до Ляосу без згоди Конґресу

Вашинґтон. — Секретар оборони Мелвін Лерд заявив, що члени Конґресу безпідставно хвилюються можливістю участи американських військ у боях в Ляосі, бо президент Ніксон тримається своєї давнішої заяви, що він не вишле нікуди наземних військ без попередньої згоди Конґресу. Коли журналісти запитали Лерда, чи Президент уважає, що настала потреба вислати американських вояків до Ляосу і чи плянує звернутися в цій справі до Конґресу — Лерд відповів, що такої потреби покищо нема. Тим часом у Ляосі, який сусідує з В'єтнамом, північно - в'єтнамське військо, яке здобуло важливу з стратегічного погляду Долину Жарр, посунулось в південно-західньому напрямку й зайняло містечко й військову базу Лонґ Ченґ. 1,400 ляоських вояків, які боронили ту базу, втекли, коли ворожий поцід вдарив в недалекий склад амуніції і спричинив її вибух. Прем'єр Ляосу Суванна Фума заявив, що він звернеться до Британії і Совєтського Союзу, спонзорів Жененевської конференції з 1962 року, на якій визнано невтральність Ляосу, щоб знову зібралась та конференція: він оскаржив Північний В'єтнам у збройній агресії проти Ляосу. Знову ж північно-в'єтнамські комуністи оскаржують Америку в бомбардуванні території Ляосу: насправді американці бомбардують північно-в'єтнамські війська й транспорти, що йдуть почерез Ляос до Південного В'єтнаму.

Сенат змінив шкільний законопроєкт, щоб не було вето Президента

Вашинґтон. — Сенатська Комісія Видатків схвалила нову редакцію законопроєкту, в якому є витрати на Департамент Здоров'я, Освіти й Добродійности в сумі 19.4 більйона, але додала до нього таку поправку, яка вможливить президентові Ніксонові його підписати, хоч він на 579 мільйонів більший від того, який запропонував Уряд. Як відомо Президент не підписав першої редакції цього проєкту, в якому була сума 19.7 більйона долярів вважаючи його за інфляційний. Теперішня сума малощо менша від попередньої, але комісія прийняла поправку сенатора республіканця з Ню Гемпширу Норріса Коттона, згідно з якою Уряд зможе видати тільки 98 відсотків із схваленої суми. Цю поправку схвалила Комісія більшістю 15-ох до 7-ох голосів.

Палатна Комісія схвалила широку реформу добродійної системи

Вашинґтон. — Палатна Комісія Способів і Засобів під проводом конґресмена демократа Вілбура Д. Міллса схвалила широку реформу цілої добродійної системи, яку запропонував Уряд президента Ніксона, і яка уневажнює аж 57 різних законів, що тепер існують в ділянці добродійности. Коли цей проєкт стане законом, то він заощадить державній скарбниці 2.5 більйона долярів, в тому буде 1.1 більйона внаслідок законодатної праці Конґресу, а решту обіцяє заощадити Президент на основі своїх зарядженъ. В цьому законопроєкті є окремий пункт про допомогу школам в тих районах, де перебуває більше число федеральних урядовців. Уряд Ніксона уважає реформу добродійної системи за одну з найважливіших проблем між цьогорічним законодавством, і тому рішення Комісії Способів і Засобів переслати проєкт до повної Палати Репрезентантів в політичних колах оцінюють як успіх Уряду, хоч ще не знати, як поставиться до цього проєкту Палата, бо консервативні конґресмени уважають цей проєкт за дуже щедрий для вбогих, а ліберали за недостатній.

Еґню критикує жалюгідну тактику 7-ох підсудних в Чикаґо

Вашинґтон. — Віце-президент Еґню, промовляючи на конференції губернаторів, при кінці своєї промови гостро виступив проти тієї жалюгідної тактики, якою послуговувалися 7 підсудних і два адвокати в процесі в Чикаґо, де судили тих, що старалися розбити Крайову Демократичну Номінаційну Конвенцію вліті 1968-го року. Еґню казав, що підсудні й адвокати вибрали собі таку тактику, якою ображали суд, перервали хід розправи, сподіваючися цим способом відтягнути увагу від своєї провини. Ця тактика поширюється і в інших містах, казав віце-президент, і в судових будинках відбуваються карнавали. Еґню хвалив суддю Джюліюса Гоффмана, який не дав себе застрашити підсудним та їх оборонцям. Віце-президент казав, що найважливішою справою в цій країні є те, щоб влада залишилася в руках вибраних урядовців і щоб не перейшла до вулиці.

НА ДОПОМОГУ ПОТЕРПІЛИМ БРАТАМ В ЮҐОСЛАВІЇ

З кожним днем ширше розгортається серед українців в Америці акція допомоги потерпілим від землетрусу братам в Юґославії, охоплюючи все більше громад і парафій. На фото: парох української православної парафії св. Софії в Байоні, Н. Дж., всч. о. Євген Новицький з парафіяльними братчиками і сестрицями приготовляє до відправи до центрального збіркового і висилкового осередку ЗУАДК в Джерзі Сіті понад 500 фунтів зібраних одягів і взуття.

Ніксон і Помпіду не погодилися у справі конфлікту Ізраїлю й арабів

Вашинґтон. — Президент Ніксон признав, що в дводенних нарадах з французьким президентом Жоржом Помпіду вони „не погодилися в усьому", але що „площа нашого порозуміння стала більшою, аніж вона була перед нашими нарадами". Він запевнит теж, що устійнено шлях для дальшого тісного контакту і що їхні наради були „надзвичайно сердечні, одверті і щирі". За твердженням найперших коментарів — обидва президенти не погодились власне у підході до проблеми замирення на Близькому Сході. Зате вони цілком погодились щодо дальшої приявности американських збройних сил в Европі, щодо відношення до монетарної системи у світі, щодо заходів про „наближення між Сходом і Заходом" і різних споріднених проблем в Европі та широкому світі. Президент Ніксон заявив, що розмови з президентом Помпіду ще раз переконали його про користність таких безпосередніх персональних контактів і що тому він плянує нову подорож до Европи. Коли і як це станеться — він не пояснив. Президент Жорж Помпіду закінчив офіційну частину своєї хвідвідин у Вашинґтоні й прилетів американським спеціяльним джетом до Флориди, де оглядав споруди для космічних летів на Кейпі Кеннеді.

В'єтнамські комуністи поширюють бойкот Паризької конференції

Париж. — У четвер 25 лютого ц. р. відбулося 56-те з черги засідання Паризької конференції про В'єтнам. Хоч воно було найдовше з усіх попередніх, бо тривало 7 годин і 35 хвилин, проте так само було цілком безплідне. Не тільки голова північно-в'єтнамської делеґації Хуан Туї, але й репрезентантка В'єтконґу, його „міністер закордонних справ" пані Нґуєн Ті Бінь бойкотувала те засідання, пояснивши через свого речника, що вона не бере участи в Паризькій конференції тому, що американці „обнизили її вартість", щоб „продовжувати війну". В'єтнамські комуністи не вдоволені, що після відходу голови американської делеґації Генрі Кебота Ладжа президент Ніксон не призначив на його місце ніякого іншого видатного державного мужа з міжнародним призвищем, а тільки підвищив у ранзі заступника Ладжа, Філіппа Габіба, професійного дипломата. Габіб старався знову втягнути комуністів у дискусію, цим разом на тему американських полонених у Північному В'єтнамі, але це йому також не вдалося. Зате північно-в'єтнамські комуністи прийняли на 35-хвилинну розмову пані Діяну О'Ґреді, дружину підполковника летунства Джана О'Греді, який знаходиться на американській листі „загинулих без вісти". Вона приїхала до Парижу з 7-ма своїми нелітніми дітьми і всі вони пішли до квартири комуністів. Комуністи заявили їй, що підполковника нема в полоні та що це справа американського командування повідомити її, що він згинув. Комуністи поінформували її також, що вони дали доручення всім американським полоненим написати листи до своїх родин — чого дотепер не було їм вільно. За американськими списками — на кінець січня цього року 1,447 військовиків „загинули" в Південній Азії з чого американці мають записаних 368-ох напевне у північно-в'єтнамському полоні, 72-ох у полоні у В'єтконґу та 7-ох у комуністичному Патет-ляо в Ляосі.

Важке американське летунство бомбардує комуністичні війська в Ляосі

Вієнтіян. Найважчі американські бомбовики типу Б-52 переводять раз-ураз налети проти реґулярних північно-в'єтнамських військ, які продовжують свою офенсиву у Ляосі, який сусідує з В'єтнамом. Після того, як комуністи здобули цілу так звану Долину Жарр, надзвичайно важливу з стратегічного погляду, комуністи посунулись за 25 миль на захід і захопили летунську базу в Муонґ Суї. Бомбовики Б-52 є, стаціоновані в Таї (Сіямі), на острові Ґуамі і на японській базі Окінаві. 75 таких летунських фортець переведи в цьому місяці вже понад 500 налетів в Ляосі. Кожна з них везе 30 тонн вибухових матеріялів. Проте ті налети не всилі були припинити комуністичного наступу. Тепер те бомбардування звернене проти постачання, яке пливе приспішеним темпом почерез Ляос з Північного В'єтнаму до Південного: зброя і всякий виряд. Цією ситуацією займалася Державна Рада Безпеки у Вашинґтоні в минулий понеділок під головуванням през .Ніксона.

Офіцер КҐБ очолив „Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном"

Київ. — Згідно з повідомленням РАТАУ, надрукованим у газеті „Культура і життя", ч. 14 з 15-го лютого ц. р., в Києві відбувся 12 лютого ц. р. пленум „Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном", у висліді нарад якого обрано на голову правління цього „товариства" Валентина І. Цуркана, відомого із своєї аґентурної діяльности на терені ЗСА, зокрема Ню Йорку. Дотеперішнього голову правління письменника Юрія Смолича відсунено на нібито почесне становище „президента" цього „товариства". Учасники пленуму вислухали й обговорили доповідь Ю. Смолича про підготовку до... 100-річчя з дня народження В. Леніна і схвалили постанову „спрямовану на дальшу популяризацію ленінського вчення, досягнень Радянської України в розвитку економіки, науки і культури, також на зміцнення культурних зв'язків з українцями, що живуть за рубежем". В роботі пленуму взяли участь завідуючий якогось із неназваних відділів ЦК Комуністичної Партії України І. А. Пересаденко та голова всесоюзного „Комітету культурних зв'язків із співвітчизняниками за рубежем" М. Куликов. Новообраний голова „Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном" В. І. Цуркан перебував в 1960 р. у Ню Йорку, як член делеґації Української ССР на сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй і фіґурував також в складі такої ж делеґації минулого, 1969 року. „Дипломатична" діяльність Валентина І. Цуркана обмежувалася до розвідувально-розкладової праці серед української еміґрації і в колах ОН його трактували, як високого офіцера КҐБ, влученого в склад делеґації УССР для „спеціяльних завдань".

Мґр. Дарія Ребет і д-р Богдан Кордюк відвідали УНС і „Свободу"

Під час відвідин в Головній Канцелярії УНС. Стоять (зліва): гол. касир дир. Петро Пуцило, заступник гол. предсідника Володимир Сохан, д-р Мирослав Прокоп, гол. предсідник Йосип Лисогір, мґр Дарія Ребет, проф. д-р Богдан Кордюк, Степан Скубик з Вашинґтону, який в тому часі був в Головній Канцелярії в ділових справах, та гол. секретар д-р Ярослав Падох.

Джерзі Сиrі. — У четвер, 26-го лютого 1970, до Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та в-ва „Свобода" загостили голова Політичної Ради Організації Українських Націоналістів закордоном і редактор „Українського Самостійника" в Мюнхені проф. д-р Богдан Кордюк та член Президії Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради мґр. Дарія Ребет, в товаристві д-ра Мирослава Прокопа з Ню Йорку. Мґр. Дарія Ребет і д-р Богдан Кордюк прибули на короткі відвідини з Европи, щоб взяти участь в конференції, яка відбулася в Ню Йорку в суботу і неділю 21 і 22-го лютого в справах реорганізації середовища ЗП УГВР. На конференції було приявних 61 делеґатів і учасників з різних міст ЗСА і Канади. Пані Ребет і д-р Кордюк вже виступали або ще виступлять з публічними доповідями в Ню Йорку, Нюарку, Клівленді, Дітройті, Торонті та інших містах. До Мюнхену повертаються в березні. Під час відвідин в Головній Канцелярії УНС та приміщеннях „Свободи" й опісля під час спільного обіду гості й екзекутивні урядовці УНС та редактор „Свободи" мали нагоду обмінятись інформаціями і поглядами на актуальні теми.

Українські лікарі в Ню Йорку інформували про наркоманію

Ню Йорк. — Наркоманія — одна з найбільших загроз модерного суспільства, зокрема для молоді, була темою лікарського симпозіюму, що його влаштував Метропольний Відділ Українського Лікарського Товариства попередньої суботи, 21-го лютого, в приміщеннях Українського Інституту Америки. У симпозіюмі, що ним проводив д-р Богдан Макарушка, взяли участь лікарі: д-р Микола Гук, який інформував про фармакологічні безболісні та анастетичні середники; д-р Богдан Волянський, який говорив про діяння наркотичних середників на організм людини; д-р Андрій Тершаковець, який аналізував типи людей, що піддаються наркотикам; д-р Богдан Цимбалістий, який насвітлював психологічне наставлення дітей і молоді до їхніх батьків та частинну їхню втечу до наркотиків. Симпозіюм слухало понад 130 осіб, в цьому багато молоді, беручи опісля участь в інтересній дискусії. Вечір закінчено товариською зустріччю.

Вийшло перше число журналу „Естафета"

Торонто. — З друкарні „Гомону України" вийшло перше число журналу-піврічника „Естафета", органу Асоціяції Діячів Української Культури, АДУК. Головний редактор видання д-р Богдан Стебельський, мовний редактор Вячеслав Давиденко, кольорову обкладинку виконав Володимир Ласовський. Журнал „Естафета", ч. 1 датований місяцем січнем 1970 р., присвячений літературі, мистецтву, науці і критиці. Число відкриває програмовий вірш Ліни Костенко „Естафети", далі йдуть статті д-ра М. Кушніра „Персоналістична критика" та Аріядни Шум „Техне" чи „колакейя". В розділі поезії опубліковані твори В. Гаврилюка, Міри Гармаш, Н. Ріпецького, І. Ковалева, Алли Коссовської, Л. Полтави, І. Шанковського, Аріядни Шум і поета молодого покоління Олега Зенона Лисяка. У відділі прози надруковані твори д-ра Миколи М. Аркаса, І. Ковалева, Оксани Керч, А. Коссовської, В. Куліша, О. Лисяка, Ю. Тиса і Олега З. Лисяка; в розділі „Драма" — п'єса „Вершники до моря" Джона М. Сінґа в перекладі з англійської д-ра Р. Кухаря і драматична картина Ю. Тиса „Галузка яблуневого цвіту". Від стор. 147 починається відділ „Галерія творчих людей" із статтями різних авторів про Мирослава Капія, оперового соліста Л. Рейнаровича, поета Вол. Гаврилюка, скульптора Черешньовського, як клясика української скульптури, та Михайла Кушніра, як мистця. Працями М. Черешньовського, М. Кушніра, Вол. Біласа, А. Малюци та Ждана Ласовського ілюстроване це перше число. Сторінки від 170 до 252 займають матеріяли різних авторів на теми: „Філософські арабески" В. Гаврилюка, „Літературні портрети", „Проблеми і дискусії", „Документація фактів", „Огляд книжок і рецензії" та „Хроніка літератури і мистецтва". Крім згаданих вище співавторів „Естафети", в першому числі беруть участь також: д-р Б. Стебельський, д-р С. Галамай, Степан М. Горак, А. Гладилович, Оксана Керч, Софія Наумович, О. Хмурович, В. Макар. В кінцевому розділі подані короткі інформації про працю АДУК, творення нових Відділів і клітин АДУК, про працю ОМУА, „Театр у П'ятницю", Спілку Образотворчих Мистців у Канаді та ін. Один примірник „Естафети" коштує в м'якій оправі 4 дол., у твердій — 5 дол.

ВИСТАВКА МИСТЦЯ ВОЛОДИМИРА КИВЕЛЮКА

В суботу 21-го лютого 1970 року, в приміщенні Української Вільної Академії Наук (206 Вест 100 вул., Н. Й.) відбулося відкриття Виставки малярських творів мистця Володимира Кивелюка (абсольвента Краківської Академії Мистецтв). На Виставці експоновано 46 картин (олії і пастелі) та 16 рисунків. Мистець

Виставка відкрита для відвідувачів до 31 березня 1970 року у вівтірки та четверги — 5 - 7 год. веч., в суботи та неділі від 2 до 5 год. дня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Самогубне довір'я до СССР

Совєтський маршал Андрій Гречко зробив велику прислугу президентові Ніксонові і його секретареві оборони Мелвінові Лердові своєю статтею у „Правді" з 23 ц. м., в якій нахвалявся неперевершеною совєтською зброєю: протиракетною ракетою, яка може з далекої відстані поцілювати й нищити атакуючі ракети без уваги на їх швидкість і висоту. Стаття маршала Гречка стає атутом в руках американського Уряду, який свідомий совєтської загрози й потреби скріпляти свою оборонну здатність, але має проти себе групу впливових сенаторів, які засліплені вірою в совєтську „миролюбність" й можливість „договорення" і тому вороже ставляться до розвитку модерних засобів оборони. Речник оцих сенаторів - „голубів", голова демократичної більшости в Сенаті, Майк Менсфілд, виступив недавно проти політики Ричарда Ніксона, який, мовляв, пропонує встановити „провокаційну" оборонну систему, що „відверне великі грошові суми від дошкульних внутрішніх потреб", замість „договоритися" з Москвою про обмеження стратегічних родів атомової зброї та припинення перегонів в атомовому зброєнні. Сенатор Менсфілд гостро критикував Ніксона також за оборону проти „гіпотетичної" загрози збоку комуністичного Китаю.

Маршал Гречко насправді потвердив сутній зміст звіту секретаря оборони Мелвіна Лерда до Конгресу, зголошеного 20-го ц. м., в якому він навів цілу низку фактів про всебічне приспішене й наполегливе совєтське зброєння. Секретар Лерд, ствердивши, що ЗСА можуть розпоряджати тільки частинними і недокладними даними про дійсний стан совєтських збройних сил, прийшов до пригноблюючого висновку, що при теперішньому темпі й відношенні совєтського й американського зброєння — Америка в половині 70-их років зійде на друге місце щодо стану своїх офензивних ракет і протиракетної оборони. Характеристично для американської ліберальної преси та пацифістичного настрою в сенатській Комісії закордонних справ під головуванням ліберала Дж. Ф. Фулбрайта, що той звіт Лерда не удостоївся більшої уваги й глибших коментарів, хоч насправді був дзвоном на тривогу.

Ліберальні сенатори й газети побоюються, що підвищування оборонної здатности Америки буде „провокацією" на адресу Москви, яка зі свого боку так само посилить своє зброєння, і тому будова в Америці антиракетної системи „Сейфгарду" пошкодить американсько - совєтським переговорам про обмеження зброєнь. Збоку Уряду заперечують цей аргумент, запевняючи, що, навпаки, чим більша американська збройна сила, тим сильніша позиція ЗСА в переговорах з Москвою. Психологічним джерелом аргументів противників „ЕйБіЕм", протиракетної оборони, є віра в можливість „договорення" з большевиками, віра в те, що большевики договорення з Америкою дотримають. Знамениту відповідь дає їм в „Рідерс Дайджесті" за березень ц. р. військовий референт „НИ Таймсу" Г. В. Болдвін, обмірковуючи засадниче питання: чи можна довіряти Москві? Він пригадує довгу чергу зламаних большевиками угод та використаних ними моментів, коли Америка односторонньо роззброювалась чи послаблювала свою оборонну здатність. Москва використала загальну демобілізацію ЗСА в 1945 році, щоб обернути цілий ряд держав Східньої і Середньої Европи на своїх сателітів, вона підготовила агресію Північної Кореї проти Південної, перевела блоккаду Берліну, розпалила громадянську війну в Греції й загрозила Туреччині. Після того, як ЗСА і СССР „договорились" про мораторіюм щодо атомових дослідів, большевики, крадькома приготувавшись, перевели низку ядрових вибухів небувалої до того часу сили. І тепер, поруч із гучними заявами про бажання співіснувати з Америкою, Москва підтримує Ганой у його війні з Південним В'єтнамом і не допускає до замирення арабів з Ізраїлем. Болдвін пригадує, що в той самий час, коли Громико запевняв президента Кеннеді, що на Кубі нема совєтських ракет, большевики будували на тому острові звернені проти Америки ракетні викидні.

Хоч деякі голоси проти оборонних заходів Уряду диктуються передвиборчою тактикою, частина американських політиків таки все ще хворіє на хронічне довір'я до „доброї волі" Москви. Спасенням Америки є факт, що при державній кермі стоять люди, які такої наївної віри не мають і судять Москву за її ділами.

М. Петрович

ПОЛІТИЧНІ РЕАЛІТЕТИ ЧИ НЕРЕАЛЬНІ ІЛЮЗІЇ

Протягом останнього часу на сторінках деякої частини української преси на чужині розгорнулася широка дискусія, головною темою якої є критика основних засад концепції і тактики нашої визвольної політики на еміграції. Як відомо, наша визвольна концепція базується на тезі, що Україна поневолена російсько - большевицьким імперіялізмом, з часу, як він збройною силою зліквідував Українську Народну Республіку, що відтоді йде боротьба, яка приймала різні форми, за відновлення незалежної української держави, що сучасна УССР є тільки імперіяльним філіялом Москви, а не українською, хай буде й комуністичною, державою, колонією Москви, у якій ідуть безперебійні намагання з допомогою русифікації зліквідувати окремішність української нації.

Згідно з цією концепцією визвольної політики, яку дотепер майже ніхто не опротестовував і яка, залежно від того чи іншого політичного середовища, що діє на еміграції, набрала такого чи іншого політично - соціяльного забарвлення, нашим головним завданням на чужині є, поперше, підтримувати ті визвольно-політичні сили, які діють в Україні, і, подруге — популяризувати нашу визвольну справу серед народів вільного світу.

Найслабшою с т оріною цієї визвольної концепції донедавна була позбавлена фактів декляративність. Після здушення большевиками упівського резистансу, у нас не було жадних доказів на те, що в Україні наростають нові сили спротиву, які ставлять собі за мету боротьбу з большевицько - російським режимом за самостійність України.

Проте, останнім часом до нас нахлинула з України така маса документів, які доказують, що в основному становище еміграційної визвольної концепції правильне. Кажемо в основному, бо у зв'язку з появою цих документів українцям на чужині слід поробити у своїй концепції чимало коректур, відкинути чимало соціяльних і політичних теорій з минулого, які в умовах сучасности цілком уже нереальні, а то й виявляються витвором еміграційної фантазії.

Аналізуючи документи з України, за якими криються живі, відважні, переважно молоді люди, ми приходимо до переконання, що, не зважаючи на те, яку тактику опозиційної боротьби вони застосовують, чи то з позицій леґальности й ставлення вимог здійснення формальних прав України в рамах СССР, чи конституційного права України вийти зі складу СССР і проголосити самостійність, чи з підпільних непримиренних до режиму позицій — вони твердо бажають: вибороти українському народові самостійне життя, побудоване на демократичний лад.

На цьому відтинку ми не зустрічаємо будь - яких основних різниць між їхніми прагненнями і прагненнями української еміграції. Дещо інакше справи маються, коли взяти до уваги проблему соціяльної побудови української держави, але тут, як уже сказано, відіграють ролю, з одного боку, застарілі погляди великої частини еміграції, її нереальний підхід до змін, які зайшли і яких не можна завернути, а здругого боку — соціяльні позиції опозиційного руху в Україні. Проте, в основному ці різниці не відіграють і не відіграватимуть жадної ролі, бо й так еміграція не матиме великого впливу на формування політичного та соціяльного ладу в Україні.

Таким чином можна цілком сміливо сказати, що так звана „захалявна література" повинна ще більше утвердити визвольні непримиренні до Москви концепції української еміграції й дати її новий поштовх та енергію до дії. Тим часом, на превеликий жаль, замість того ми спостерігаємо дивовижні і нічим не виправдані спроби деяких політичних гуртів чи окремих осіб цілком фальшиво інтерпретувати документи з України і на базі цієї фальшивої інтерпретації переставляти всю концепцію еміграційної політики на нібито реальні рейки, достосовані до сучасної ситуації в Україні і до прагнень і тактики опозиційних сил в Україні.

Ми вже вище обговорили прагнення і тактику опозиційних сил в Україні. Окремі автори „захалявної літератури" дали нам також цілком реальний образ сучасної ситуації в Україні. В галузі національної політики вона зовсім не відрізняється від тієї ситуації, яка існувала за часів Сталіна, тобто безупину продовжується русифікація, курс на так зване злиття націй. Ні режим Хрущова, ні сучасний режим Косиґіна - Брежнєва ані на крок не відступили від сталінської національної політики. Змінилися тільки методи цієї політики. Тоді, як за часів Сталіна застосовувався масовий терор і ґеноцид, сьогодні, внаслідок послаблення режиму, ніхто не відважується таких методів стосувати. Хоч у потенції така небезпека існує. Арештованим кримським татарам каґебісти відкрито заявили: „Прийде наказ — стрілятимемо вас так, як за Сталіна!"

З цього випливає логічний висновок: УССР і далі залишається фікцією державности, українська мова, культура, шкільництво трактуються по - мачушиному, як провінційна особливість, засуджена на п о в і льну смерть, російський шовінізм безкарно гарцює. Леґальні вимоги наших культурних діячів припинити всі ці беззаконня в Україні закінчилися новими масовими арештами і концтаборами. В Ук-

(Закінчення на стор. 3-ій)

КОНТРОВЕРСІЙНІ ТИПИ УКРАЇНИ

Кореспондент „Ассошіейтед Пресс" у Москві, Голґер Дженсен, бувши в Україні, вислав із Києва репортаж п. з. „Два обличчя України", який появився в цілому ряді американських газет, включно з великим щоденником „Чикаго Трибюн". Насправді він ті „два обличчя" вбачає у двох типах людей, що їх, мабуть, випадково зустрів і використав не для того, щоб проаналізувати духовий стан сучасного українства під совєтським режимом, а щоб написати сяк-так цікаву статтю.

Отож — ці його два людські типи по суті неґативні. Один із них, 50-річний Ілля Пахомов, — з типово російським прізвищем, — директор електромеханічної фабрики в Харкові, переконаний комуніст, „герой соціялістичної праці", нагороджений орденом Леніна та „Червоною зіркою" і упривілейований щодо платні, вигідного помешкання, авта і різних інших дібр доступних тільки комуністичній верхівці. Якщо він українець — то стовідсотковий п р и с т о суванець, є у перльояльний супроти совєтської влади, без ніяких інших життьових цілей, як тільки праця для для совєтської імперії, підвищування видайности праці підлеглих йому робітників та виховування своїх двоїх дітей в тому самому дусі — відданости Совєтському Союзові і його комуністичній владі.

Другий тип, що ним займається американський кореспондент, це 20-річна Оксана, яка живе в одній кімнаті з однолітком Миколою, всупереч волі своїх і його батьків, у помешканні з кількома іншими родинами, спільною кухнею, була „ґідом" для чужинецьких туристів, але зреклася тієї праці, коли запропонували їй скинути гіппіську „любовну" відзнаку. Курить маріхуану, західню культуру оцінює крізь призму гіппісів і популярних платівок, слухає радіопередачі „Голосу Америки", мріє про виїзд на Захід, не вірить офіційній пропаганді, бідує й апатично сприймає довкільну дійсність. Худа й неохайно одягнена, так само, як її Микола, є протиставленням Іллі Пахомова, як тип анархістки й нігілістки. Але американський журналіст переочив цікаву й характеристичну для обох їх спільність: вони обоє, стахановець Пахомов і бунтарка за своїм способом життя Оксана, що могла б бути його донькою, не мають ніяких вищих ідеалів і нічого не мають спільного з Україною та українським народом, як окремою особовістю.

Американський журналіст ні разу не вжив слова „українець" і не згадав про існування в Совєтському Союзі національної проблеми. Ці типи, що ніби віддзеркалюють „два обличчя України", можуть так само віддзеркалювати два обличчя корінної Московщини, Балтики, Поволжя чи Кавказу. Нема в них нічого, що вказувало б на їхню національність, нема нічого, що вказувало б на ідейний бунт молодої ґенерації проти комуністичної доктрини й партійно - поліційного режиму. Таку саму „прірву між ґенераціями" можна добачити в будь - котрій західній країні, в Америці чи навіть в таких азійських країнах, як Індія і Японія. Старша ґенерація, „батьки", — це льояльна відданість режимові, праця, совісність і солідність, середня заможність і міщанська обмеженість. Діти — це бунтарі проти „батьків", захоплені наркотиками й сексуалізмом, фразами про любов, рівність, незалежність духа, повну свободу і т. п., але насправді зраджують духову пустку. Таке зображування обох типів — це теж спрощування проблеми і спрощування дійсности, бо ані один, ані другий тип не репрезентує більшости — ані старшого, ані молодшого покоління.

Отож, хоч статтю Голґера Дженсена читається легко, було б помилкою сприймати її безкритично. На основі вражень і спостережень західніх туристів, на основі навіть найобережніших листів з України, на основі підпільної літератури, яка там появляється, можна не тільки сумніватися, чи з'ясовані названим а м е риканським журналістом типи є „типовими" для сучасних двох ґенерацій українського народу в УССР, а просто заперечувати таку характеристику.

Американський автор дивиться на український нарід крізь призму двох осіб, що їх зустрів в Україні, і вбачає в них неначе символи сучасних двох українських поколінь. Було б дуже сумно, коли б дійсно вони були такими символами, коли б молоде українське покоління в УССР обмежувало своє зацікавлення п о р ожньою пляшкою кока-коли, американською книжкою про наркотики, двома картками з „Плейбоя" та світлинами Софії Лорен.

Однак, є в описі „голої і холодної" кімнати Миколи й Оксани цікава подробиця: між отими вбогими „реліквіями", отриманими від західніх туристів, коли Оксана була їхнім „ґідом", є також — ікона. Те, що Оксана та її Микола зберігають ікону, свідчить, може, про те, що в їхніх душах таки залишилось щось більше, як тільки погоня за грошем, що забезпечив би їм такий-сякий прожиток і дав можливість купувати маріхуану, 100 грамів якої коштує на чорному ринку 50 рублів. Двоє бідних молодят тримають на стіні своєї кімнати ікону і кожне з них відвідує своїх батьків, дармащо батьки не погоджуються з їхнім способом життя. Це такі позитивні риси, що, може, допомогли б американському журналістові довідатись, що вони думають про Україну та її майбутність, якби він поцікавився такою проблемою.

і. к-н

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПОРАДА НА „ПОРАДУ"

Із здивованням прочитала я в „Свободі" з 20 січня ц. р. у статті В. Чапленка „Нові байки Олекси Запорізького", що нібито В. Чапленко мало чи не автор назви моєї збірки „Серед хмаросягів" та нібито вперше від нього почула я слово „хмаросяг". З Чапленкового тексту (ось він: „... Я вперше вжив його в своїй збірці „Зойк", а на мою пораду використала його й Докія Гуменна у своїй назві „Серед хмаросягів"...) виходить, що це слово новотвір В. Чапленка. Але це суща неправда. Ще за багато років до того, як В. Чапленко з'явився в літературі, в українській літературній мові були такі слова на означення американського слова скайскрепер: „хмарочос", „хмаросяг", „хмародер" і ще й навіть пародійне „хмародряп". З цієї різноманітности я вибрала „хмаросяг", як найменш милозвучніше і найвідповідніше, та й вживала його у книжці „Багато неба", що вийшла 1954 року (Див. стор. 8, 10, 21, 145 тощо). Отже, нащо мені була „порада" В. Чапленка через десяток років для назви книжки про Ню Йорк?

Ню Йорк **Докія Гуменна**

ПРО „КНЯЖНУ — ЧИ САМОЗВАНКУ"

У „Свободі" з 3-го ц. м. була надрукована моя стаття „Княжна — чи самозванка" — про жінку, яку 50 років тому витягнули із водного каналу Берліну і яка твердила, що вона — Анастасія, дочка останнього царя Росії Миколи II. Суд, що відбувся в Ґамбурзі в Західній Німеччині, не визнав її за дочку Миколи II.

Недавно преса повідомила, що найвищий суд у Карльсруге ухвалив, що процедура в гамбурзькому процесі відбулася згідно з існуючими законами, і тим самим підтвердив вирок того суду. В міжчасі ця жінка, що має тепер 69 років одружилась із громадянином ЗСА. Зветься вона тепер Анна Монеген.

Філядельфія **Ф. Лукіянович**

ЧОРТИК, НЕ ВИНЕН

Я визнаю освячені традицією права друкарського чортика. Одначе не можу сприйняти, що той чортик винен в усьому, як та приповідкова невістка. Бо коли можна ще погодитися, що чортик в числі „Свободи" з 11 лютого в статті д-ра Михайла Біди „Економіка сучасної України" замінив слово „домашньої скотини" словами „рогатої скотини", внаслідок чого понад 17 мільйонів українських свиней попали в число „рогатої скотини", то годі приписати йому вину за те, що в тому ж самому числі в нотатці на першій сторінці про заплановану в Ню Йорку виставу „Невольника" „Кропивницький відомий також під псевдонімами Карпенко - Карий і Іван Тобілевич..."

Хібащо друкарський чортик пускає ману на редакторів.

Д-р Роман Верес

Чикаґо, Ілл.

З НАШИХ БУДНІВ

В ПОКЛОНІ КОБЗАРЕВІ

Наша Метрополія, яка звичайно крокує попереду якщо йдеться про культурну, громадську чи допомогову акцію, випередила і цим разом інші українські осередки, бо влаштовує Шевченківські Роковини за тиждень до дня народження нашого Кобзаря, в цю неділю, 1-го березня, в залі Фешен Інституту. Воно навіть і робить краще враження, коли трошки поквапитись з поклоном Кобзареві, ніж відкладати цей поклін, скажемо, аж на місяць квітень, як це деколи-подекуди буває... Але в нашому випадку не так важне, коли це свято відбувається, як те, чиїми силами буде виконана концертова програма.

Отже, з радістю й приємністю слід підкреслити, що після успішного Свята 22-го Січня, влаштованого силами місцевої та й позиченої з Торонта молоді, так само і тепер за виконання програми цього Шевченківського Свята взявся наш талановитий молодняк, то значить — свіжа кров: учні Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької та юні адепти Балетної Школи Роми Приймы-Богачевської. Якщо така традиція втримається в нас надалі, то вкоротці ми готові бути свідками своєрідної, вибачайте за модне тепер слово, „революції" в нашому культурно-мистецькому житті, а може навіть дійти до того, що зникнуть зі сцени так звані святочні академії, а їх цілком добре заступлять концерти солістів чи мистецьких ансамблів.

Звичайно, всяка молодь, будь вона не знати яка талановита, не може обійтися без досвідчених виховників-провідників із рядів старшого покоління. Визнаючи в цій саме ділянці великі заслуги і немалий вклад праці Ліди Крушельницької, Роми Приймі-Богачевської і музичного надхненника таких імпрез, д-ра Ігоря Соневицького, — ми з не меншим ентузіязмом вітаємо серед нашого молодняка заслуженого майстра української сцени, в цьому році вже 75-літнього, але завжди ще бадьорого, бойового духом і тілом, маестра Йосипа Гірняка!

Що й казати, Йосип Йосипович любить понад усе працювати з молоддю і для молоді! Це його, як він сам каже, „слабість", а ми гадаємо, що в цьому секрет його духової бадьорости, сили і наснаги. Пригадую, під кінець минулого року в Ню Йорку відбувалася річна зустріч ОУП „Слово", під час котрої Й. Гірняк мав прочитати фрагменти з „Енеїди" Івана Котляревського. На жаль, тоді саме прісіли Йосипа Йосиповича всякі біди-слабості і він, із болем серця, відпросився від участи в програмі вечора... Та коли після того Йосипа Йосиповича запрошено до участи в Шевченківському Святі, в товаристві самого молодого квіту і свіжої крови, корифей нашого театру зразу ожив, піднявся на дусі і на тілі та й з підскоком, так би мовити, прийняв запрошення, — за що йому честь і слава і многії літа!

Ікер

„ЗБИРАННЮ МАКУЛЯТУРИ — КОМСОМОЛЬСЬКУ ТУРБОТУ"

Такий підзаголовок до заклику „У пошуках білих скарбів" подала „Молодь України" з 22 лютого. Оберігаючи сибірські ліси, або не маючи як привозити деревину до паперових виробень, режим постійно тримає на голодному пайку видавництва в СССР, крім, звичайно, партійних. По школах України не вистачає підручників. Названа газета подає, що „з одної тонни паперової макулятури можна одержати 750 кілограмів паперу, ... цього вистачає, щоб випустити 25 тисяч нових учнівських зошитів, або тисячу шкільних підручників". Газета закликає комсомольців та піонерів масово збирати макулятуру, називаючи її „паперовим скарбом".

Проф. Степан Шах

РОМАН ШУХЕВИЧ — СИМВОЛ НЕЗЛАМНОСТИ

(Спомин)

(1)

Спомин цей[1]) присвячений відзначенню 20-літньої річниці смерти геройського Лицаря найновіших часів в історії визвольних змагань українського народу, безкомпромісового Борця за відновлення незалежної Соборної Української Держави — сл. пам. ген.-хор. Романа Шухевича, Головного Командира УПА.

Роман Шухевич-Тарас Чупринка — поліг 20 років тому в нерівній, як щодо чисельности ворога, так і якости зброї, боротьбі за волю українського народу на Рідних Землях дня 5 березня 1950 р.[2]), тобто через 5 років по закінченні другої світової війни у Західній Европі. Склав він свою молоду (на 43-му році життя) голову на бойовій позиції все ще діючої партизанської війни, у своїй головній квартирі, що приміщувалася в лісах Білогорщі, в околиці столиці Західньої У к р а ї н и, старого княжгорода Львова. Упав він на фронті — з авреолею слави — за волю і честь українського народу. Заслужив собі на тривалий від нас пам'ятник.

Який мав би це бути пам'ятник, — не легко нам якимось, хоч би й величним словом, окреслити. Атенський державний муж і верховний вождь у затяжній 30-літній П е л о п онеській війні (431-404 рр.) Перікл, коли зачав виголошувати промову над масовим гробом упалих в обороні Аттики воїнів, сказав:

„Атенці, вам, мабуть, здається, що ми знаємо, як вшанувати належить пам'ять полеглих у боях борців. А мені, одначе, видається, що ні, бо чин можна лиш чином вшанувати. Слова — можуть бути висловом віддання пошани, але хто знайде такі слова, що геройському чинові відповідали б? Найкращою для них пошаною є перемога над ворогом!"

Не знаємо, чи над гробом Р. Шухевича-Т. Чупринки виголосив хтось якесь надгробне слово. Але знаємо, що на його могилі навіть хреста не поставлено, бо й гробу його немає! А заслужив він собі на тривалий пам'ятник, покищо нерукотворний у наших серцях, у нашім спомині. Але пам'ятник цей має бути „триваліший за крицю, що його не зможе знищити всеруйнуючий „зуб часу", як то велично виспівав староримський поет Квінт Горацій в одній із своїх безсмертних од: „Exegi monumentum aere perennius„ („Carmina," кн. III, ода 30).

Сл. пам. Роман Шухевич лишив там, на Рідних Землях, на молодечою кров'ю українських борців скропленій Батьківщині своє життя; але рівночасно залишив він там і свій геройський чин, що все ще чинно й ідеологічно діє та неначе іскра під попелом тліє і на свій час... жде!

А до земляків, до однодумців на еміграції, що під натиском ворога подалися на Захід, хоч у чужий, але вільний світ, переслав він із своєї станиці у 1949 р. свій, донині вповні актуальний, заклик: „Звертаємося до Вас, Українці на чужині, у цей історичний момент, до Вас — Друзі на еміґрації, — у далеких країнах Европи й усього світу, і кличемо Вас станути єдиним спільним фронтом за велике діло — за відбудову Української Держави!" (Цитата із відозви Т. Чупринки: „Звернення Воюючої України до українців на чужині").

2

Згаданий вище демократичний провідник атенців, аристократ з походження, Перікл († 42' перед Хр.) далі у своїй надгробній промові сказав;

„Якщо ми говоримо про померлих, що полягли у війні, то справедливим є згадати насамперед про ті ґенерації, що нам своєю жертовною працею Батьківщину вдержали і нам її в дарі передали. А ще гарячіша подяка належить від нас нашим батькам. Те, що вони нам залишили, ми це завершили".

Одначе, ми Українська Громада, не можемо — на жаль — цих Періклових слів до себе застосувати, бо ані ми, старша ґенерація, ані молодша від нас з часів другої світової війни, — свого завдання не завершили. Це історичне завершення — здобуття державної незалежности України — ще жде на свій час...

Але, йдучи ходом Періклових думок, згадаймо і ми при цій нинішній святковій нагоді предків Головного Командира УПА — Романа Шухевича, що поколіннями жертовно, під національним оглядом працювали, щоб Вітчизну національно відродити, її вдержати і дальшим ґенераціям передати. А як взір такої згадки своїх попередників хай нам послужить великий державний муж, переможний на численних полях бою полководець і стоїцький філософ на престолі римських цезарів — цісар Марк Аврелій (161-180 по Хр.), що у своїх, мовою і стилем грецьких філософів змережаних, автобіографічних „Розважаннях над собою" зачинає від згадки про характеристики свого прадіда, діда, батька, матері, дядька, свого брата та своїх учителів — виховників, і в 12-ти книгах подає, які він прикмети характеру від них усіх у спадщині одідичив та чого на їх життьовому досвіді і від своїх учителів навчився. (А написав імператор Марк Аврель ці свої „Розважання" на фронті, в часі т. зв. „Маркоманської" війни на північній границі Римської імперії в рр. 171-174, коли навіть над горішньою Тисою, тобто на землях нинішньої Закарпатської України з Яциґами воював і нову провінцію „Сарматія" заснував. Його полки доходили аж на г а л и ц ь к е Покуття, над Прут).

Також і ми зачнемо нашу згадку про предків Романа Шухевича, що із старого боярського роду галицького Покуття над Дністром і Прутом свій рід виводять, і то від його прадіда почавши, оскільки мені тут, на еміграції, вдалося дещо з біографічного матеріялу на цю тему зібрати та оскільки ще в моїй пам'яті з молодих літ дещо залишилося.

---

1) Спомин цей виголосив — у скороченні — дир. Ст. Шах як доповідь на святкових сходинах українського громадянства в Мюнхені 9 липня 1966 р. в „Домі Української Науки"; звідомлення про це свято було поміщене в „Шляху Перемоги" ч. 29 (596 — з дати 18 1966 р. VII) п. н. „Вшанування сл. пам. ген. Т. Чупринки". — Редакція.

2) Панахиду за упокій сл. пам. Романа Шухевича, Головного Командира УПА, відправив парох катедрального храму у Мюнхені, о. протоєрей д-р Іван Гриньох 7 квітня 1966 р. (в день Благовіщення) — при великій кількості громадянства обох віровизнань. — С. Ш.

(Далі буде)

ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО БРАТІВ У ПОТРЕБІ В ЮГОСЛАВІЇ!

ОДЯГИ, ВЗУТТЯ, НАКРИВАЛА і ХАРЧІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ:
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
1213-1217 Summit Avenue
JERSEY CITY, N.J. 07307 Tel.: (201) 795-2155

ГРОШОВІ ПОЖЕРТВИ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ:
UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
5020 Old York Road
PHILADELPHIA, PA. Tel.: (215) GLadston 5-3774

Про стан друкування хронології життя і творчости Лесі Українки

Недавно я переглядала готові сторінки книжки Ольги Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчости". Уже коло половини книжки надруковано. На мою скромну думку, сторінки виглядають добре: гарний і папір, і друк. Я бачила пробні відбитки ілюстрацій, теж мені сподобались. Фотографій буде тридцять три.

Отже книжка незабаром вийде. Друкування дещо затяглось, бо життя, як відомо, завжди несе трудноші. Книжка матиме понад 900 сторінок. Видання такого велетенського тому на еміграції можливе тільки при жертвенності працівників коло книжки і при жертвенній матеріяльній підтримці українців вільного світу.

З великим признанням хочу відзначити тут недавню пожертву 86-го відділу Союзу Українок Америки, який передав на видання „Хронології" тисячу долярів. У 1968 році цей відділ зібрав гроші на перевидання твору Василя Барки „Жовтий князь". Книжка вийшла, була розпродана, і з продажу повернулися зібрані громадські гроші. Автор відмовився від запропонованого гонорару і побажав, щоб гроші були передані Комітетові при УВАН у ЗСА для видання праці Ольги Косач-Кривинюк „Леся Українка. Хронологія життя і творчости". Увесь комітет і я особисто, як голова його, висловлюємо глибоку подяку 86-му відділові Союзу Українок Америки і Василеві Барці за пожертву.

Я щиро вдячна всім жертводавцям і всім, хто надіслав передплату на книжку. Прошу ще трохи терпіння — незабаром матимете книжку в руках.

Ще можна надіслати передплату в сумі 14 долярів із зазначенням мети на адресу:

Будемо дуже вдячні за дальші пожертви на видання.

Ізідора Косач-Борисова

Замовк борець — ідеї його промовляють

Невимовно сумну вістку подає „Свобода" за 19 лютого 1970 р. про втрату великого борця за волю Литви і України сл. п. Вацлава Алькснініса. Дух невмирущий, то єдина нам розрада, що свободолюбні ідеї покійного вселяють в наші душі непоборну силу боротьби за волю наших народів, Литви і України, тісно пов'язаних в історії.

Отже його дух відображується в словах майора Йонаса Чєсни — „Нести Його домовину — як борця! — треба було нести на схрещених литовському та українському мечах та прикрити Його, побіч литовських, і українськими національними прапорами".

На вічну світлу пам'ять про нього закарбуємо в наших душах Його ідею — „Продовжувати приязнь та поглиблювати її і співпрацю в боротьбі за волю України і Литви.

Управа Т-ва Подолян при УВАН у Ню Йорку вписує й своє колективне слово жалоби в пропам'ятну книгу незабутнього Вацлава Алькснініса, з щирим побажанням реалізувати його наміри — співпраці литовців з українцями.

М. Кравчук

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО Т-ВА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

ЗАКЛИКАЄ УПРАВИ ВІДДІЛІВ І ВСІХ ЧЛЕНІВ

включитися на місцях в загальну акцію допомоги українцям в Югославії

Д-р Б. Шебунчак, голова — Д-р Ю. Кушнір, секретар

Український Народний Дім в Ню Йорку
140-142 — Друга Авеню
ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
— відбудуться —
в суботу, дня 7-го березня 1970 року
о год. 4-ій по пол.
у власному приміщенні
ЗА ДИРЕКЦІЮ:
А. СУМИК, Президент — Є. СТАХІВ, Секретар

ЗВЕРНЕННЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ ДО УКРАЇНЦІВ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Дорогі Земляки!

За Секретаріятом Світового Конгресу Вільних Українців два роки наполегливої праці. Під кінець грудня 1969 року в Торонті відбулася Третя Пленарна сесія Секретаріяту, на якій зроблено підсумки всієї дотеперішньої праці, прийнято постанови та напрямні діяльности на черговий рік.

Світовий Конгрес Вільних Українців, що відбувся в Ню Йорку в листопаді 1967 року, був великим досягненням українців за межами України. Він був найбільш цільним і оформленим виявом нашої єдности, доказом того, що ми, українці, розкинені по цілому світі, не втратили між собою зв'язків. Зусиллями багатьох поколінь ми не лише зберегли своє ім'я, відстояли свої права та зберегли власні духові цінності, але й розбудували різні ділянки нашого національного життя. Масовою участю в Світовому Конгресі ми засвідчили готовість продовжувати свою працю для добра всього українського народу.

Рішенням Світового Конгресу Вільних Українців, найвищого громадського чинника українців у західньому світі, покликано до життя постійний виконний орган — Секретаріят. Конгрес доручив Секретаріятові СКВУ такі завдання:

1) Розбудовувати та скріплювати наші поселення в світі, поглиблювати їхню діяльність, зміцнювати їхню вагу й авторитет та поширювати їхні впливи в країнах нашого поселення;

2) Посилювати зв'язки між нашими громадами в світі, ініціювати спільну діяльність, координувати працю на окремих відтинках нашого громадського життя;

3) Давати потрібну допомогу нашому народові в його змаганнях на національну, політичну й соціяльну волю та державну незалежність.

Останні два роки праці Секретаріяту показали, що ці завдання можуть бути виконані, що ідею єдности відтримують найширші кола українського суспільства й що вона може бути зреалізована в Світовому Конгресі Вільних Українців. Ідея єдности українців у вільному світі знаходить теж незвичайно позитивний відгомін в Україні, серед нашого народу. За минулі два роки ми завершили нашу організаційну структуру, розбудували потрібний апарат, намітили шляхи й форми дальшої праці.

З початком 1970 року Секретаріят увійшов у новий період своєї діяльности. Президія Секретаріяту на наступних два роки працюватиме в ЗСА. Її завданням буде: поширити й підняти на вищий рівень досі пророблену роботу, зробити її ще пліднішою й вагомішою в нашому загальногромадському житті.

Дорогі Земляки!

Наші успіхи й здобутки у Ваших руках. Секретаріят СКВУ і його Президія виконають свої завдання тільки тоді, коли Ви активно включитеся в цю працю і коли морально і матеріяльно підтримаєте її.

Тому Президія Секретаріяту СКВУ звертається до Вас з проханням і закликом:

— Скріпіть діяльність Світового Конгресу Вільних Українців своєю співпрацею та своїми пожертвами,

— Своєю активною поставою і своєю жертвенністю докажіть, що ідея СКВУ Вам близька й рідна.

Громада — великий чоловік! Об'єднані зусилля великої громади дадуть великі наслідки! Нехай між нами не буде нікого, хто б відмовлявся підтримати, в міру своїх сил, Світовий Конгрес Вільних Українців та його Секретаріят!

Пам'ятаймо, що на нас і на нашу діяльність звернені очі наших сусідів, нашого оточення, а, перш за все, очі наших Братів та Сестер в Україні!

Ню Йорк, 15 лютого 1970

ПРЕЗИДІЯ
СЕКРЕТАРІЯТУ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ
ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Йосип Лисогір	**Ігнат Білинський**
Президент	Генеральний секретар
Богдан Т. Гнатюк	**Матвій Стахів**
Скарбник	Член

ПОЛІТИЧНІ РЕАЛІТЕТИ ЧИ НЕРЕАЛЬНІ ІЛЮЗІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

раїні і далі йде боротьба за бути чи не бути українського народу.

Що ж тоді, за таких умов можуть помогти „реальні" пропозиції деяких наших еміграційних діячів — визнати УССР, вести „реформаторську" акцію, „переконувати" Київ і Москву, щоб вони змінили свою національну політику, вимагати від них цієї зміни? Такі позиції мали б ще бодай якийсь глузд, якби київські керівники КПУ мали хоч четвертину тієї цивільної відваги, що її мали Скрипник та інші українські націонал-комуністи.

Багато дечого у нас вже говорилося про так звані зміни, які зайшли в СССР. Є люди, яким здається, що совєтський режим еволюціонує, лібералізується. Один з найкращих аналітиків совєтського бежиму Андрій Амальрік цілком протилежної думки. „Процес „збільшення ступенів свободи", — каже він, — що тепер проходить, слід радше назвати процесом загнивання режиму, логічним результатом чого буде його смерть". В нашому інтересі є поглиблення і продовження цього загнивання аж до остаточної ліквідації режиму, а не загравання з ним.

ОУА „Самопоміч" — Відділ Ню Йорк
Неділя, 15-го березня 1970 року
год. 2:30 по пол.
98 2-га Авеню, Ню Йорк, Н. Й.
Звичайні Загальні Збори
з рамовим порядком нарад і вибором делегатів на
ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД ОУА „САМОПОМІЧ"

Якщо у вище поданій годині не явиться 1/3 членів, що вплатили членську вкладку за минулий рік — збори почнуться 30 хвилин пізніше без уваги на число присутніх членів з правом правосильно рішати у всіх справах денного порядку.

УПРАВА ВІДДІЛУ, НЮ ЙОРК

25-ий Відділ УНС пожертвував $300 на народні цілі

Джерзі Сіті. — 25-ий Відділ Українського Народного Союзу, що існує при в-ві „Свобода" та нараховує 457 членів з усього обширу ЗСА, пожертвував зі своїх фондів 300.00 дол. на народні цілі, з чого признано: 100.00 дол. на допомогу потерпілим від землетрусу українцям в Югославії і по 50.00 дол. на фонд „Церкви в потребі", для Церкви-пам'ятника в Бавнд Бруку, на фонд другої катедри українських студій в Гарварді та на фонд Суспільної опіки для комбатантів. Пожертви признано з нагоди річних зборів цього Відділу, що відбулися в приміщеннях „Свободи" в четвер, 26-го лютого, у вечірніх годинах, з участю двох десятків місцевих членів цього Відділу. Уряд Відділу переобрано в дотеперішньому складі: А. Драган — предсідник, Вол. Назаревич — заступник предсідника, пані Квітка Стецюк — фінансова секретарка, дир. Петро Постолюк — рекордовий секретар, пані Олена Гентиш — референт суспільної опіки і пані Ірина Благітка — заступник секретаря. Контрольна Комісія: інсп. Б. Стефанович, Я. Сидоряк та А. Домарацький. Після річних зборів відбулися місячні, на яких обрано пані Квітку Стецюк, дир. Петра Постолюка та Анатоля Домарацького на делегатів на 27-му конвенцію, а пані Олену Гентиш, Ярослава Сидоряка і Володимира Калиновського на заступників делегатів.

Українське мистецтво в коледжах Рочестеру, Н. Й.

Що це Україна? Яку культуру має Україна? Чим різниться Україна від Росії?

Рочестерський відділ СУСТА рішився влаштувати виставку українського мистецтва, ноші, малярства та творчости і цим мати відповідь на повищі питання та водночас поширити знання про Україну між нашими товаришами і товаришками на тереці рочестерських університетів.

З поміччю 47-го відділу Союзу Українок, а головно пань М. Крамарчук, А. Смеречинської і М. Приймак, Громада зібрала експонати народнього мистецтва.

Голова, Володимир Вірло, відкрив виставку 16-го лютого ц. р. Після трьох тижнів в Монро Камюніті коледж в Рочестері, (де Іван Сулима вистарав приміщення), виставка буде перенесена до Бракпорт Стейт Коледж, а відтак до інших університетів рочестеру та околиці.

Скарбник Студентської Громади в Рочестері, Славко Петрик повідомляє, що вже заля та оркестра замовлена на весняну забаву, яка відбудеться 2-го травня ц. р. Щиро запрошуємо наших друзів та подруг студентів приїхати на нашу забаву.

Юрій Ігор Павлічко

Американський журнал про нову портативну кінокамеру Богдана Солука

Голівуд, Каліф. — Американський ілюстрований місячник „Америкен сінематографер" у числі з лютого ц. р. помістив на 154 стор. інформацію про найновішу кінокамеру для здійснення 16-міліметрових звукових фільмів „Номаг-200", яку сконструював Боб (Богдан) Солук, власник підприємства „Сол-Лукс Сінема" в м. Голивуді. Інформація ілюстрована малюнком цієї нової кінокамери в розрізі та двома світлинами, як нею користуватись, фільмуючи з плеча. Новосконструйована кінокамера, на відміну від попередньої, легша на 6 фунтів і важить лише 11 фунтів, нею можна фільмувати при денному чи штучному світлі, з допомогою приробленого до апарату моторчика, що живиться з батерейки; автоматично камера записує і звук. В одну касету входить 200 футів стрічки. Це цілком портативний прилад, не залежний від зовнішнього джерела струму, він може бути дуже корисний для кінорепортерів телевізії, мандрівників тощо. Нашим читачам Б. Солук відомий, як автор кількох кінофільмів на українську тематику, озвучених українською мовою. Перед тим, як поселитись у Каліфорнії, він працював у Канаді.

ПОЛЬЩА ЗВЕРНУЛАСЯ з закликом до шістьох західних держав Европейської Економічної Спільноти, щоб усі вони підписали й ратифікували договір проти поширення атомової зброї на доказ своєї доброї волі.

В НЮ ЙОРКУ ПОЛІЦІЯ ЗААРЕШТУВАЛА 12 осіб та сконфіскувала зброю й амуніцію та революційну літературу. Література ця свідчить про те, що ці революціонери мають подібну програму, як Чорна Пантера і Партія Патріотів. В Чорній Пантері є чорні члени, а в Партії патріотів — білі. В програмі цієї партії пишеться: „Партія Патріотів обороняє білий поневолений нарід. Ми знаємо, що пролетаріят — це основа кожної революції, але досі він нічого не зробив". В летючці пишеться ще таке: „Зброя в руках свиней — це капіталізм і расизм, зброя в руках народу — це соціялізм і солідарність".

Аллентави і околиця!
В неділю, 8-го березня 1970 року
о годині 3:30 по пол.
в залі UKRAINIAN PARISH CENTER
803 North Front St., Allentown, Pa.
— відбудуться —
ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ Окружного Комітету Відділів УНС АЛЛЕНТАВНУ і ОКОЛИЦІ

до участи в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представники і конвенційні делегати Відділів таких місцевостей:

Аллентави — 147 і 151; Нортгемптон — 44 і 318; Бетлегем 47 і 288; Істон — 137 і 438; Бат — 95; Ормрод — 124; Палмертон — 369 і Редінг — 48.

На порядку нарад:
1. Справоздання з праці Округи і її Відділів;
2. Доповіді головних урядовців;
3. Плян успішного переведення конвенційної кампанії.

В зборах візьмуть участь:
ЯРОСЛАВ ПАДОХ, головний секретар
СТЕПАН ГАВРИШ, головний радний і обласний організатор

ОКРУЖНА УПРАВА

Концерт української музики пам'яті Романа Савицького

Минуло 10 літ від трагічної події, коли українське суспільство, потрясене страшною втратою, прощало сл. п. Романа Савицького в останню дорогу. Видатний піяніст, знаменитий педагог і завзятий організатор українського культурно-музичного життя, Р. Савицький працював з повною відданістю над збереженням наших духових надбань і над продовженням наших музичних традицій.

Р. Савицький вчився фортепіянової гри в Українському Музичному Інституті у Львові, куди доїздив із Самбора. Його вчителем був Василь Барвінський, якого Савицький називав своїм духовим провідником. Дальші музичні студії продовжував Р. Савицький в Празі в загально знаного чеського педагога Вілема Курца.

В своїх концертах Р. Савицький присвячував багато уваги українським композиторам і тут варта згадати фортепіяновий концерт Барвінського, якого Р. Савицький виконував з оркестрою у Львові, в Києві і в інших містах України. Як директор відділу львівського радіо Р. Савицький звертав велику увагу на мистецьку вартість української програми.

В Америці, після поборення початкових труднощів, Р. Савицький кинувся шукати зв'язків з нашими музиками. Ідея заснування Українського Музичного Інституту Америки на взір львівської музичної школи манила нас всіх. Савицький виявив себе непересічних здібностей організатором. В 1952 р. спільно з однодумцями Р. Савицький заснував Український Музичний Інститут Америки з ціллю дати можливість українській молоді вчитися музики в українських учителів. Існування УМІ вісімнадцять років доказує, що наша спільнота вміє оцінити справжніх працівників духа, а молодь виявляє вірність ідеям Р. Савицького.

В суботу 28-го лютого 1970, в залі Українського Інституту Америки, 2 Е. 79 вул. в Ню Йорку відбудеться концерт української музики, присвячений пам'яті Р. Савицького. Виконавцями будуть учні Українського Музичного Інституту Америки. Вступне слово виголосить Таїса Богданська, піяністка і педагог УМІ, бувша учениця Р. Савицького.

Дарія Гординська-Каранович

СПОМИН МАТЕРІ ПРО СИНА

ПЕТРА ГУСАРА

Сину Петрусю, недавно Тебе обіймала,
Твої теплі руки цілувала.
Шість місяців страждальних минає,
Як Тебе нещасна смерть забрала.

Ти, Сину, бачив бої криваві,
Ти помагав дітям,
Які родини не мали.

Джіпом возив Ти дітей із собою,
Годував і ділився хлібом, водою,
Жалів убогих бездомних дітей,
Віруючи в перемогу добра для людей.

Не чути радісних слів Твоїх,
Як той дзвінок веселив Ти усіх.
Немає голуба, що сидів на вікні,
Сніг прикрив сліди його дрібні.

Вернувсь той голуб ще раз до вікна,
Але вже не було того тепла,
Даремне він шукав
Тих кришок хліба,
Що їх Ти завжди лишав.

Кличу до Тебе сину мій,
Ось знову прилетів голуб Твій.
Очі мої шукають Тебе,
Щоб оповісти про біль мій усе.

Я вбігла негайно в кімнату Твою,
Та не знайшла вже в ній Тебе,
Лиш шапку військову Твою
В одну мить вхопила
І до грудей пригорнула

Минула хвиля радости, як в сні,
Розвіялись думи в далечині,
Лиш очі не повірили мої,
Що сина мого живого нема,
Що снігом вкрита могила сумна.

Замість квітів на свіжу могилу Учительки
бл. п. **СТАНИСЛАВИ ЗАХАРІВ**
складаю 20.00 долярів
на Фонд допомоги жертвам землетрусу в Баня Луці, Югославія.
Родині Покійної висловлюю моє найщиріше співчуття.
Василь ДЕРЖКО

Замість квітів на могилу
Митрофорного Протосрея
о. д-ра **БОГДАНА ЛИПСЬКОГО**
складаю 20.00 долярів
на Собор св. Софії у Римі.
Оксана ТАРНАВСЬКА

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. Радника **МИХАЙЛА ГАРАСЕВИЧА**
складаю пожертву 15.00 долярів
на допомогову акцію ЗУАДК потерпілим в Югославії.
Іван КЕРНИЦЬКИЙ

Замість вінка на могилу незабутнього Друга
сл. п. **ОСТАПА УЛИЦЬКОГО**
зложили 25.00 долярів
на Український Визвольний Фонд
Теодозія і Ярослав ГАНВАС

СПОРТ

Редагує В. Сохан

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ПЕРШОСТІ УСЦАК 28-ГО ЛЮТОГО

В суботу, 28-го лютого ц. р. відбудуться в Голідей Велі, Елликотвіл, Н. Й. лещетарські змагання за першість Української Спортової Централі Америки і Канади. Початок цих першостей українців Північної Америки визначений на год. 9.30 ранком, а реєстрація змагунів буде проведена вже 27 лютого у вечірніх годинах від 7-ої до 9-ої в готелі Голідей Інн, Елликотвіл, Н. Й. Господарем змагань є Карпатський Лещетарський Клюб з Клівленду.

ФУТБОЛІСТИ „Ч. СІЧІ" ГОТУЮТЬСЯ ДО СЕЗОНУ

Вже розпочалася посилена активність футбольних ланок „Ч. Січі". Якщо допише погода, в наступних тижнях вийдуть на відкриті площі усі чотири активні дружини, які мають закінчувати свої сезони в стейтовій Шейфер Лізі. З великою увагою слідкують члени і симпатики „Ч. Січі" за дальшими виступами „А" дружини, яка впродовж цілого сезону очолює в своїй дивізії показник табелі гор та має добрі можливості здобути лаври чемпіона, а з цим і аванс до „Прем'єр Дивізії" Шейфер Ліги. Це не одинока причина, що приковує увагу спортового загалу до „А" дружини „Ч. Січі". Ця „А" дружина буде фундаментом будови репрезентативної дружини „Ч. Січі" а в АФЛ. Тому в ній з таким ентузіязмом виступають вищої кляси футболісти типу ветеранів: В. Каздоба, Л. Вільчак, С. Касіяненко, І. Бутенко і З. Снилик, а з молодшого нарибку: І. Паньків, М. Заремба, Л. Лужняк, М. Фарміґа й ін. Маючи це на увазі, Річні Загальні Збори Т-ва залишили можливість нашим українським футболістам виступати в АФЛізі, хоч ця Ліга переживає передбачену кризу. Згадані Заг. Збори широко і вичерпно дискутували про справи дальшої участи „Ч. Січі в АФЛ і над звітами П. Мельника і І. Ольшанівського які напередодні брали участь в зборах АФЛ. Звернено увагу, що комусь залежить на тому, щоб завалити АФЛ, як це видко з того, що там діється в останніх 3-ох роках. З виходом двох клюбів, які спричинили найбільше лиха в АФЛ, ситуація чомусь не змінилася. Апетити на суперництво з мільйонерською ПАФЛ продовжується на терені АФЛ, а нагінка проти клюбів з етнічними назвами не послабилася. Згідно зі звітами повищих осіб, які репрезентували „Ч. Січ на зборах АФЛ, тон на цих зборах надав один представник багатого клюбу, якому сліпо торують дорогу, фінансово бідніші, чим очевидно приготовляють занепад своїх дружин і АФЛ. Представники „Ч. Січі" пробували порозумітися з делеґатами інших клюбів в справах обниження фінансових зобов'язань клюбів до АФЛ, але не мали успіху. Ніде правди діти за стан, який заіснував в АФЛ, можна винувати тільки представників клюбів АФЛ, які схвалюють усі підставові іновації, і це у висліді довело АФЛ до сучасного стану.

З вірою, що нема нічого вічного та що ситуацію і кризу в АФЛ все ще можна направити, Управа УСТ „Ч. Січ", згідно з уповноваженням Заг. Зборів, рішила залишитися активним членом АФЛ і в своїх скромних можливостях, як повноправний член, діяти на терені АФЛ для її добра та привернення їй давньої слави. Провід першої дружини в складі: І. Ольшанівський — голова, В. Матияш — заст., Г. Паливода — менаджер, В. Басяк — заст., П. Мельник — предст. до АФЛ, Є. Чижович — реф. зовн. зв'язків, інж. О. Сташків — реґістр., — приступив вже до праці. Фінансово вдалий минулий сезон першої дружини настроює оптимізмом Управу і членів до праці, а численних громадян до фінансової жертвенности. Вони вже пожертвували поважну суму грошей на вдержання дружини. Такого в історії „Ч. Січі" ще не було. Радує усіх і цей факт, що наша футбольна дружина буде зложена з багатьох футболістів власного нарибку, тобто буде вповні українська. У випадку потреби в склад першої дружини можна включити не більше 3-ох чужинецьких футболістів. Управа і членство „Ч. Січі" поставили собі за ціль дати можливість українським футболістам виступати у вищій клясі цього спорту і не очікувати надавичайних осягів. Вони можуть прийти в майбутньому. Голова першої дружини подав кандидатів, яких Управа має на увазі включити до підготовки сезону в АФЛ. У великій більшості це змагуни „А" дружини: І. Паньків, М. Заремба, В. Каздоба, М. Фарміґа, С. Касіяненко, І. Бутенко, Л. Лужняк, Р. Дуда, М. Цинайко, Л. Вільчак, З. Снилик, І. Паливода, П. Паливода (обидва після приїзду з Франції виступали в „Б" дружині'. З минулорічного складу першої дружини поруч згаданих із складу „А" дружини під увагу беруться: С. Гавран, М. Олексин, М. Воробець. Остаточний склад першої дружини можна буде подати щойно після закінчення сезону дружин „А" і "В" в Шейфер Лізі.

О. Твардовський

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСО „ТРИЗУБ"

Український Спортовий Осередок „Тризуб" у Філядельфії відбув Звичайні Загальні Збори у власній домівці 15 лютого 1970 р.

Збори відкрив голова Т-ва Степан Бриндзей, який, ствердивши їхню правосильність, попросив присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих членів Т-ва. По приняттю порядку нарад вибрано Президію: В. Посполита, Р. Пазуняк і С. Новаківський, та Номінаційну Комісію: В. Біляїв, М. Кічула і В. Посполита. Після відчитання і приняття протоколу з попередніх Загальних зборів, члени уступаючої Управи звітували про діяльність Т-ва.

Голова Т-ва С. Бриндзей ствердив, що Т-во завдяки ідейності своїх членів має щороку кращі осяги під оглядом матеріяльним та щораз більше признання серед нашої громади. Перебудовою власного дому в останньому році розв'язано проблему цілої громади у Філядельфії, бо брак такої залі у цій дільниці міста вже давно давався відчути, головно для культурних і мистецьких товариств, в тому хорів „Кобзар" і „Прометей". Перебудова дому коштувала понад 74.000 дол., і на це затягнено морґедж на п'ятьдесять тисяч дол. Т-во, яке одинадцять літ тому купило дім, маючи власних 1,800 дол., має нині дім вартости понад 130.000 дол., та устаткування на дванадцять тисяч дол., при чому зобов'язання виносять коло шістьдесятьох тисяч дол. На спортову діяльність (ланка футболу) видано суму 11,726 дол. Зчерги складали звіти: голова Будівельного Комітету В. Біляєв, касир Т-ва С. Новоженюк та голова Контрольної Комісії С. Мазурок, який ствердив, що господарка Т-ва була ведена правильно і фінансовий звіт точний. В дискусії над звітами порушувано такі питання: занедбання спортової діяльности спортового Т-ва (П. Васюрка: Чому не звітують референти спортових ланок?) Зменшування числа членів Т-ва (Ю. Прокопишин: Від кількох літ число членів маліє, хоч число осіб, що користають з приміщень Т-ва зростає). Брак співпраці між Проводом Т-ва та Проводом проф. ланки (П. Тарнавський: Розділ є тільки формальний, в дійсності це одне товариство, яке має на меті спортову діяльність).

По дискусії і уділенні абсолюторії Управі, на внесок Номінаційної Комісії вибрано Управу в складі: С. Бриндзей — голова, П. Тарнавський і М. Юрчак заст. голови, М. Кічула — секретар, С. Новоженюк касир, члени Управи: В. Біляїв, Є. Корсунь, В. Посполита, Т. Яцкевич, Я. Жмуркевич і М. Петришин.

Контр. Комісія: С. Мазурок, М. Субтельний, Ю. Прокопишин, В. Варварів і В. Ощипко. Тов. Суд: С. Спринський, С. Гавриш, та В. Заброцький. Вкінці Зборів голова Т-ва „Ч. Січ" д-р Ярош зложив побажання для Т-ва „Тризуб" від Т-ва „Чорноморська Січ" з Нюарку.

Збори закрив перевибраний голова С. Бриндзей подякою за вибір та довір'я, а всім присутнім за учзсть в Зборах.

М. С.

Жив 26 років у підземеллі

Київ. — „З погреба, що під хатою Гафії Рябошапки, працівники міліції витягли якогось діда: ховався там ще з війни. Все промовляв: „Не вбивайте. Жити хочу". Ще в 1944 р. солдат совєтської армії Василь Рябошапка із села Водяне Запорізької області, не маючи за що воювати і знаючи про звірства Сталіна, здезертував із совєтської армії, прийшов таємно до рідного села і відтоді жив у спеціяльно збудованому льоху під власною хатою. Тоді йому було 35 років віку. З допомогою дружини він обладнав підземелля під хатою, там жив і виконував усю можливу працю для своєї родини. За 26 років таємного перебування в рідному селі виріс його син Олексій, народжений 1944 р., який продовжував щиро опікуватися батьком і дотримувати таємницю, щоб батька не заслали в Сибір, як „ворога народу" на вірну смерть. „Радянська Україна" з 15 лютого 1970 р. писала: „Про підпільне скніння батька Олексій знав ще в дитинстві, але і в школі, і в технікумі, і в радгоспі „Степовий", де працював обліковцем, завжди говорив і писав, що батько загинув на фронті." Газета подає, що родина Олексія Рябошапки зруйнувалась тому, що його дружина помітила „щось неґаразд у поведінці чоловіка і його матері" та, як виходить з вістки в тій газеті, видала міліції родинну таємницю. Газета інформує, що Василь Рябошапка, подібний до перґаменту, ходить тепер по селі, але про його сина Олексія згадує в минулому часі, як про колишнього робітника в радгоспі. Репортаж написано в плані „пригодницької повісті", з підкресленням того, нібито місцеві селяни поставились до В. Рябошапки з призирством, бо він не захотів воювати за совєтську владу.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 1-го БЕРЕЗНЯ 1970 р.

ВИЛЛИМАНТИК, Конн. Річні звичайні загальні збори 387 Відд. Т-ва Любов о год. 2-ій по пол. в УНДомі в Норт Віндгам, Конн. В програмі: звіти Управи і Контр. Комісії й вибір нової управи на 1970 р. По річних відбудуться місячні збори на яких буде вибір делеґата і заступника на 27 конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Управа.

ВІВТОРОК, 3-го БЕРЕЗНЯ 1970 р.

ГАРТФОРД, Конн. Місячні збори В-ва св. І. Хрестителя — 277 Відд. о год. 7:00 веч. в малій залі УНДому при 961 Ветерсфілд Аве. На порядку нарад — вибір делеґатів і заступників на 27 конвенцію УНС. — Є. Гомотюк, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!